

Purttin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1958

N:o 4

TEE TYÖSI, HERRA!

(Lue Mk 2: 18—28.)

Jumalan toimintatapana on luoda uutta. Niin oli alussa, ja niin on yhä, aina viimeisiin tapahtumiin saakka: "Katso, uudeksi minä teen kaikki."

Sitä merkitsi Jeesuksen tulo maailmaan: Jumalan valtakunta on tullut. Se merkitsi "vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä". Tämä oli uutta. Kun se valtasi ihmisen, se koettiin myöskin ulospäin näkyvänä uutena elämän sisältönä, joka toi mukanaan uuden elämäntavan ja saattoi myöskin uuteen järjestykseen sen, mikä nähtiin tavoittamisen arvoiseksi, ja mikä ei sitä ollut. "Sinä muutut toiseksi mieheksi", toteutui joka kerran.

Kukapa olisi tuntenut Sakeusta entiseksi: "Katso, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin". Jos entinen Saulus olisi jäänyt aikaisempaan vakaumukseensa, että hänen "tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen nimeä vastaan", me tuskin tuntisimme hänen nimeänsäkään, mutta kun Jumala uudisti hänet, hänestä tuli ainutlaatuinen "valittu ase", jonka veroista elämäntyötä ei kukaan toinen ole suorittanut evankeliumin työsaralla. Tällaisen uudistuksen kokeneitten luvuttomasta joukosta mainitaan ainoastaan muutamia mitä erilaisimmista elämänoloista, ristin ryöväristä Filipin vanginvartijaan tai Etiopian kuningattaren hoviherraan. Kaikki he Paavalin tavoin näkivät entisen "roskana", ja heistä kaikista kerrotaan yhteisenä uuden elämän piirteenä, että he iloitsivat tapahtuneesta Jumalan työstä.

Ilo oli myös Jeesuksen opetuslapsipiirin eräs tämän hetken piirre tekstimme kertoman mukaan. Jeesus hyväksyy sen, ja siihen hän perustaa sen uuden asen-

teen, joka murtaa entiset muodot myöskin Jumala-suhteessa ja hurskauselämässä. Siksi he poikkeavat toisten paastomistavasta. Senkin aika on tuleva, mutta ei tavanomaisuuden pakosta.

Vapaus onkin toinen uuden elämän piirre, ja ennen kuulumatonta on varsinkin se, että se ulottuu myöskin käskyistä erikoisen tärkeänä pidettyyn saattikäskeyn. Tämä on uutta.

Mutta uusi ilo ja vapaus ei voi olla kurittomuutta. Sillä on ohjeena rakkaus. Itsekkyiden ja mielitekojen on annettava tilaa rakkaudelle Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan, kun Jumala uudistaa ihmiselämän, ja tämä ohjaa tekemisiä ja ratkaisuja. Siten rakkaus on Jumalan tahdon ja lain täyttämys. Ei silloin kysellä enää, miten pitkälle voin mennä "maailmaan" vaarantamatta Jumalan lapsen osaani. Silloin kysytään, mitä Jumala odottaa minun tekevän tänään, olipa sitten arki tai sunnuntai. Hänen käytettävänä tahdon olla kokonaan. Ja silloin ei voi lepopäiväkään kulua iiman seurustelua Jumalan kanssa rukouksen, Sanan tai sakramenttien välityksellä. Mutta se ei voi myöskään kulua itsekkäissä ja laiskassa toimetomuudessa ja välinpitämättömyydessä Jumalan valtakunnan asiasta, lähimmäisen parhaasta tai hänen hädästään.

Me koetamme usein paikkailla omaa kehnoa vanhurskauttamme karsimalla jotain karkeinta ja omaksumalla sen tilalle jotain hyvältä näyttävää, hurskasta tapaa, varsinkin jos tästä on etua odotettavissa. Tällainen paikka ei kestä. Se ratkeaa ennemmin tai myöhemmin ja paljastaa sen takana olevan valheellisuuden. Miten kohtalokas tällainen "ratkeaminen" saattaakaan olla, kun se

Jatkuu 15. sivulla

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 4 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1958

Elon laineilla

*Elon laineilla
purtemme kulkee,
sen aavalla
myrskyt tien sulkee.*

*On tyynekin
poukama matkalla
ja rauhaakin
elon laineilla.*

*Saa levätä
suojassa poukaman
ja pyytää
matkalle voimia.*

*Omin voimin
myrskyhyn uuvumme,
vie laineet
karille purtemme.*

*Kun Herramme
purttamme kuljettaa,
niin kerran me
saavumme valkamaan.*

PEKKA PARTANEN.

Raivatkaa itsellenne uudispelto

Olemmeko muistaneet sen, hyvät maa-miehet ja tarhurinaiset taas nyt syksyllä? Raivatkaa itsellenne uudispelto. Ehkä on entinen peltommeikin perusteellisen raivauksen tarpeessa. Kyntäkää syvään, että raaka pohjamaa kääntyy roudan murennettavaksi. Kitkekää pois monivuotisten rikkaruohojen sitkeät juuret.

Kuinka on sydämemme pellon laita? Ulkonaisesti näyttää kaikki niin muhealta ja hyvältä. Ei puutu pintamuokkausta ja siloutta. Miksi hedelmämme kantamiseen puuttuu voima? Teemme toki hyvää, sehän kuuluu asiaan ja onhan sitä niin hauska itsekin ihailta, joskin se usein on monien pitämisten ja täytymisten ja hyvien päätösten takana. Mutta kun on kysymys pienimmästäkin alistumisesta, epäitsekästä kuuliaisuuden tien kulkemisesta, pyyteettömän rakkauden osoittamisesta, olemme voimattomia. Eihän vain liene niin, että sydämemme syvimpään, näkymättömiin, on alkanut muodostua tai alunpitäen jäänyt rikkoutumaton, sitkeä pohjakerros, joka estää kasvun. Emmekä sitä edes erikoisemmin sure. Onhan meillä ihailtavia tekoja, kun taas tuollainen hiljainen alistuminen, Hänen häpeänsä kantaminen, tulisi tuskin edes huomatuksi.

Vai onko sinulla voimaa olla hiljaa ja kiitollisin mielin Jumalan käden alla silloin, kun Hän lyö? Onko sinulla voimaa kulkea pari askelta ojentaaksesi sovinnon käden vihamiehellesi? Jaksatko rakastaa sitä, joka ei voi sinua sietää? Jaksatko vaieta nöyrästi alistuen, kun sinua solvataan? Jos jaksat, kadehdin kristillisyyttäsi, kunnioitan Herraasi, jonka voimassa oivallan sinun kulkevan. Tahtoisin päästä kanssasi Hänen seuraajakseen.

Mutta eikö ole niin, että kuuliaisuuden tien kulkeminen, nuo muutamat rakkau-

den askeleet, ovat yleensä meille liian raskaat. Puhumme Herrastamme, jolla on kaikki valta myös maan päällä ja kuitenkin annamme lähimmillemme aiheen väittää, ettei Hän pysty auttamaan meitä edes noin vähässä. Tuotamme häpeää Hänelle siksi, ettemme malta hiljentyä Hänen edessään voimaa amentamaan. Emme tee täyttä totta kristillisyydestämme arkielämässä. Emme kitke jokapäiväisessä taistelussa sydämeistämme itsekkyyden, ahneuden, pahansuopaisuuden, rakkaudettomuuden rikkaruohoja, joita siellä varmasti on pesiytyneenä jopa monivuotisina. Jos sitä vakavissamme yritämme, tulemme kyllä näkemään oman mahdottomuutemme ja pakenemme avuttomina voiman lähteelle. Näemme oman vanhurskautemme riittämättömyyden ja riennämme pyytämään sitä Häneltä, jonka vanhurskaus yksin kestää. "Raivatkaa itsellenne uudispelto silloin, kun on aika etsiä Herraa, kunnes Hän tulee ja antaa teille vanhurskautta. Te olette kyntäneet jumalattomuutta, leikanneet vääryyttä ja syöneet valheen hedelmää, sillä sinä olet luottanut omaan tiehesi." (Hoos. 10: 12—13.)

Vähän on tarpeen, hyvin vähän. Herra pyytää meiltä vain voimattoman, likaisen, kovan sydämemme muokattavakseen, mutta sen ehdoitta ja kokonaan. Emmehän kiellä sitä Häneltä, jonka koko elämä oli yhtä rakkauden lahjaa meille. Koetammehan opetella sopertamaan kiitoksemme silloinkin, kun Hänen auransa viillos leikkaa mielestämme liian syvään. On armoa saada olla Hänen käsissään, vaikka muokattavana maanakin vain. Hän tietää, miten peltonsa raivaa ja miten meitä tarkoituksiinsa käyttää. Kerran on kaikki routa sulanut ja kaikki vajaa lakkaa. "Silloin ette minulta enää mitään kysy. (S.K. 294: 4.)

Julia Vesterinen.

Olinhan siellä minäkin

nimittäin suuressa koko maailmaa käsit-
tävässä kristillisen kasvatuksen konfe-
rensissä, joka pidettiin Tokiossa viime
elokuun 6—13 p:nä.

En tosin saanut olla mukana koko
aikaa enkä sinä aikanakaan, minkä olin,
kaikissa tilaisuuksissa, joten en voi mi-
tään yhtenäistä ja tarkkaa selostusta
tuosta kokouksesta antaa. Varmaan te
olette jo saaneetkin lukea Suomen edus-
tajien kirjoittamia selostuksia muista
lehdistä.

Olin mukana alkajaistilaisuudessa, jo-
ka oli samalla Japanin ilta, Euroopan il-
lassa, suuressa pyhäkoululaisten kokouk-
sessa, luterilaisella pappiseminaarilla
pidetyssä luterilaisten osanottajien tilai-
suudessa sekä Tokion Ookayaman kir-
kossa sunnuntain jumalanpalveluksessa,
jossa Suomen edustaja yliopettaja Ilmari
Tammisto puhui. Kaikki nuo tilaisuudet
olivat suuremmissa. Luterilaisella pap-
pisseminaarilla pidetyssä kokouksessa oli
lämmin, kodikas henki. Siellä esittivät
eri maiden edustajat tervehdyksensä,
mm. Tanganjikan ja Intian luterilaisen
kirkon edustajat. Euroopan illan koho-
kohta oli Berliinin piispan Otto Dibe-
liuksen puhe. Olette varmaan lukeneet
siitäkin lehdistä.

Eräs mieliinpainuvimmista ja vaikut-
tavimmista tilaisuuksista, jossa koskaan
olen ollut mukana, oli suuri pyhäkou-
lulaisten kokous, joka pidettiin samassa
suuressa urheiluhallissa, missä iltatilai-
suudetkin. Halli, johon sopii kai n. 10.000,
oli ääriään myöten täynnä. Pyhäkoulu-
laisia oli n. 5000, joista 3000 Tokiosta.
Loput olivat ympäri Japania kokoontu-
neita eri pyhäkoulujen edustajia. Jokai-
selle maakunnalle oli varattu omat istu-
mapaikkansa. Me hokkaidolaiset, jotka
olimme kaikkein kauimpaa, saimme istua
aivan etumaisissa penkeissä. Tästä mei-
dän pyhäkoulustamme oli edustajia kak-
si, tyttö ja poika, jotka ovat keskikoulun
ensiluokkalaisia. Lisäksi olivat mukana
seurakunnan pappi, yhden lapsen äiti,
kaksi lastentarhanopettajaa ja allekir-
joittanut. Sapporon pohjoiselta saarna-
paikalta oli myös yksi tyttö äitinsä
kanssa. Ennen kokouksen alkua kävivät
eri kirkkojen pyhäkoululaiset tervehdyk-

Hokkaidon Sapporon kirkon edustajat
pyhäkoulukokouksessa. Oikealla Sappo-
ron seurakunnan pappi, pastori Kume,
vasemmalla takana lastentarhan pää-
opettaja, opettaja Kikuchi, hänen vier-
ressään kirjoittaja. Plakaatissa, jota
partiopoika pitelee, on kirjoitettuna
Hokkaido.

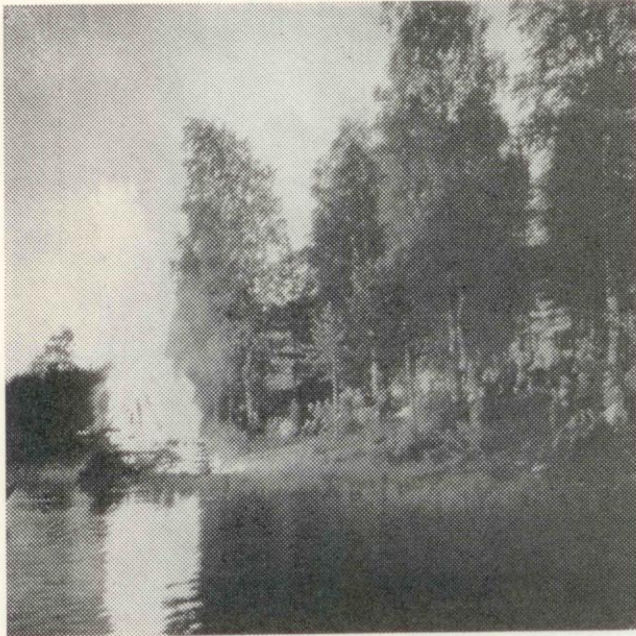
sillä toistensa luona. Kokouksessa oli
ohjelmaa paljon ja monenlaista. Lapsille
jälki eniten mieleen eri maiden edus-
tajien, joita oli yli 60:stä maasta, saapu-
minen kulkueena edessä olevalle korok-
keelle. Libanonin edustaja, joka oli Jee-
suksen maasta ja pukeutuneena saman-
laiseen pukuun kuin Jeesus muinoin, sai
osakseen suurimmat suosionsoitukset.

Meille aikuisille oli tuossa kokouksessa
kaikkein syvädyttävänä se hetki, kun tuo
kymmentuhantinen joukko yhtyi lau-
luun "Jeesus mua rakastaa". Sitä laulettiin
monella kielellä. En ollut ainoa, jon-
ka silmiin tuli kyynel. Laulua johta-
nut Amerikan edustaja, neekerilaulaja-
tar, pyyhki hankin silmiään. Se että noin
suuri joukko lauloi tuota laulua juuri
Japanissa, oli jotain niin suurta, että sitä
ei osaa oikein sanoa kuvata.

Tuossa pyhäkoululaisten joukossa ei
ollut varmaan paljon sellaisia, jotka on
kastettu, mutta uskon, että siitä joukosta
Japanin kristillinen kirkko saa kerran
tunnustavia, innokkaita kristittyjä. Tuo
kokous oli varmaan jokaiselle siihen
osaaottaneelle lapselle unohtumaton ko-
kemus.

Niin se oli minullekin.

Kaisu Piirainen.

Juhannusjuhlista

Aurinkoinen aattopäivä kallistui iltaan. Juhlavalmistelut, jotka kaikkialla olivat aiheuttaneet kiireistä hyörinää, alkoivat myöskin opistokodissa olla loppuun suoritettut. Kaiken ylle on laskeutumassa sunnuntairauha. Myöskin luonnon suuri tempeli on ikäänkuin valmistautunut juuri tätä juhlaa varten. Se on pukeutunut juhla-asuun ja on valmis kohtaamaan valonjuhlan viettäjä. Voidaan sanoa, että se suuri toveriliittolaisten, heidän omaistensa ja opiston ystävien joukko, joka arkisten askareiden keskeltä oli päässyt aivankuin pujahtamaan juhlamatkalle, sai kokea juhlan tuntua jo matkan alkuvaiheesta saakka. Kiirehdiittäessä sitten kohti opistokotia koettiin jälleen voimakas elämys: juhla-asuun pukeutunut luonto, lintujen laulukuorot ja peilitynen Pielisen rannalla lepäävä opistokoti olivat ystävällisesti toivottamassa tervetulleeksi. Kylläpä siinä monen silmään kohosi kyynel ilon ja kiitollisuuden tunteen täyttäessä sydämen. Niinpä alkoivatkin pian kaikua opisto-

kodin seinien sisältä kiitoslaulujen sävelet. Näin pääsi myöskin laulukuoro välittömästi harjoittelemaan juhlilla laulettavia lauluja. Kuoroharjoittelun jälkeen alkoikin jo alkajaisjuhla juhlasalissa, josta sitten siirryttiin opiston rantaan juhannuskokon äärelle juhlaa jatkamaan. Sitä näkyä, joka siellä silmien eteen avautui, ei voi sanoin kuvata. Kokkotulen kohotessa korkeuteen ja siniristilippujen hulmutessa hiljentyi satalukuinen juhkakansa kuuntelemaan Jumalan sanan julistusta. Kuultiin useita puheenvuoroja, välillä laulettiin yhdessä Siionin kanteleen lauluja, olipa ohjelmassa myöskin lausuntaa ja kuorolaulua. Kaiken kuulemamme keskeisimpänä sanomana kaikui ylistys Jumalalle hänen suuresta armostaan ja rakkaudestaan, joka meitä on kohdannut Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa. Varmaankin sai moni jälleen omakohtaisesti kokea Jumalan sanan totuuden: "Evankeeliumi on Jumalan voima..." — Juhannuskokon hiljaa hiipuesssa päätettiin tämä aattoillan paljon antanut juhla veisaamalla virsi 574, jonka jälkeen käytiinkin jo kiitollisin mielin levolle.

Aattoillan juhilla oli kuultu mm. seuraavaa:

Alkajaisjuhlissa johtaja Salomaa: Valon juhlaan kokoontuessamme saamme hiljentyä Jumalan pyhää sanaa tutkimaan. Emme kuitenkaan sitä ymmärrä, ellei Jumalan Pyhä Henki sitä meille valaise. Me tarvitsemme jatkuvasti Pyhän Hengen ohjausta. Evankeeliumin kautta Pyhä Henki on kutsunut ja kutsuu jatkuvasti meitä. Pyhä Henki tekee työtä saadakseen meidät pelastettua. — Taivaallinen Isä antaa soimamatta Pyhän Henkensä jokaiselle. Tässä on meillä yhteinen pyytämisen aihe. Vapahtaja on luvannut lähettää Puolustajan. Vapahtaja on myöskin luvannut kuulla rukouksemme ja olla keskelläme.

Kirkkoherra Junkkari: Juhannus on vastakohtien juhla. Samalla kun se on valon ja lämmön juhla, samanaikaisesti on myöskin olemassa paljon pimeyttä ja kylmyyttä. Synnin hirvittävä voima kääntää Jumalan tarkoituksen. Juhannus puhuu hengestä ja hengettömyydestä. On olemassa paljon nengettömyyttä, liikkumattomuutta ja kuolemaa. Me tarvitsemme helluntaivirttä, joka saisi sytyttää meissä Hengen ikävän. Meidän tulisi pyytää, että Jumalan Henki laskeutuisi keskellemme. Johannes Kastaja puhuu kaiken katoavaisuudesta. Tällainen on ihmiselämäkin. Tännään nuori ja terve — mitä tuo huominen

tullessaan, sitä emme tiedä. Johannes Kastaja julistaa: "Tehkää parannus!" Meidän tulisi rukoilla Pyhän Hengen tulta, ei vain itsekkäästi itsellemme, vaan palavasti niille, jotka hengettömyydessä ja kuolemassa nyt lepäävät. — Me saamme iloita kauniista, mutta tulee muistaa, että juhannus on vastakohtien juhla.

Nuorisonohjaaja Eira Mikkonen: Aika on lyhyt. Siitä on hyvänä todistuksena opistotalven lyhyys. Me lähestymme lähtöhetkeä. Jumalan sana kehoittaa valvomaan. Jumala on salattu Jumala. Hän ei sano kuolinpäivää, Hän sanoo ainoastaan: Valvo! — Valvokaamme rukoillen!

Kokkojuhlassa teol. yliopp. Yli-Krekola: Meidän tulisi pysähtyä katsomaan Jumalan rakkauden suuruutta. Jumalan rakkaus ilmenee Raamatun sanassa ja Jumalan teoissa. Meidän aikanamme puhutaan paljon rakkaudesta, mutta harvoin oikeasta rakkaudesta. Kylmä rakkaudettomuuden tuuli puhaltaa meidän aikamme yli. Puhutaan paljon sanoja suuria, ilman juuria. Sellaisia ovat ihmisten sanat. Jumalan sana tuo esiin Jumalan rakkauden suuruuden ja sen kohteen, joka myöskin on suuri: koko maailma. Nekin ovat Jumalan rakkauksen kohteita, jotka tälläkin hetkellä ovat tämän maailman virvatulilla. Jumala rakastaa kaikkia niin pyhiä kuin pahoja. Jumalan rakkaus on myöskin yksilöllistä rakkautta. Hän antoi ainokaisen Poikansa ristinkuolemaan, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi. Jumalan silmissä on yksikin kallis. Niinpä Hyvä Paimen lähtee etsimään yhtäkin kadonnutta lammasta, ja taivaassa iloitaan yhdestäkin syntisestä, joka tekee parannuksen. Iloitaanko taivaassa sinusta ja minusta?

Rouva Telaranta: Meille on annettu paljon. Meidän tulisi olla näyttämässä tietä Isän luo. Meidän tulisi olla Jumalan sanan tulen sytyttelijöitä. Tulen tulisi olla niin näkyvä, että se ohjaisi Isän tykö. Meitä rohkaisee tietoisuus, että on monia yrittämässä ja ennen kaikkea se, että työ on Herran, ja hän on kyllin voimakas viemään työnsä päätökseen. Toivotankin kaikille Jumalan rakkauden tulen voimakasta palamista ja Kristuksen lunastustyön kirkastumista. Olkoon meitä kannustamassa sanat: "Meillä on lunastus".

Juhannuspäivä koitti aurinkoisena ja kirkaana. Oli jälleen oikeata juhlatuntua. Kokoonnuttiin yhteiseen juhla-jumalanpalvelukseen, jossa saarnasi teol. yliopp. V. Yli-Krekola ja liturgina toimi johtaja T. Salomaa. Päiväjuhlassa oli

jälleen monipuolista ohjelmaa. Iltajuhlaa siirryttiin viettämään Arpilan taloon Japanin-lähetysten merkeissä. Sinne saapui myöskin pastori M. Ahonen Juuasta.

Juhannuspäivänä kuultiin mm. seuraavaa:

Jumalanpalveluksessa V. Yli-Krekola: Tekstissä (Jes. 54: 7—10) toistuu kaksi kertaa: "Sanoo Herra". — Emme ole kuuntelemassa ihmistä, vaan Herraa, Lunastajaamme ja Armahtajaamme. On vakava asia, kun Jumala puhuu. Hän voisi olla puhumattakin, kuten monin paikoin on jo käynyt. Jumalan puhuminen on lahjaa, se on armoa. Jumalan puhuminen merkitsee, että hän on silloin myöskin läsnä itse. Minkälainen on meidän suhteemme Häneen? Pyrimmekö me tasavertaiseksi Jumalan kanssa? Ehkäpä yritämme panna Jumalan pois viralta, kuten ne, jotka julistavat seitsemän luomispäivän koittaneen sputnikkien mukana. Onko meillä pyhyiden tuntoa? Sitä me tarvitsemme. Meidän on muistettava virsirunoilijan kehoitusta: "Ihminen, etehen Herran silmäin vaivu, Pyhän eessä taivu." — Meidän tulee nöyränä taipua pyhän Jumalan edessä nähdessämme, kuinka tekomme ansaitsevat kadotuksen ja tuomion. Ansiottemme mukaan Jumalan täytyisi hyljätä meidät, mutta hän ei tahdo yhdenkään syntisen kuolemaa. Jumala on tehnyt armoliiton pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Tämä armoliitto kestää, sillä se on Jumalan työ. Tälle armoliitolle ei löydy vertauskohdetta, sillä vuoretkin väistyvät sen rinnalla. Jumala teki rauhan ristinsä veren kautta. Kas teemme kertoo, että meidät on otettu tähän armoliittoon. Ihminen ei voi tätä armoliittoa rikkoo, hän voi siitä kyllä luopua ja olla uskoton, mutta Jumala pysyy uskollisena. Tähän pitäytyy evankeliumin sanoma. Se kehoittaa palamaan takaisin Jumalan armoliittoon. Jumalalla on halu laupeuteen, ei hän kutsu meitä rangaistavakseen, sillä Hän on jo rangaissut Jeesusta. Jumala kutsuu meitä juuri sellaisina kuin olemme armahdettavikseen. Jumalan tuomio kestää silmänräpäyksen, mutta Hänen armonsa iankaikkisesti. Yhä vielä Hän kutsuu ja odottaa jokaista.

Johtaja T. Salomaa: Meidän aikanamme on paljon juhlaa, jotka johtavat ihmisen vaaravyöhykkeeseen. Opiston tehtävänä on ohjata sieltä pois. Siihen pyritään myös näiden juhannusjuhlien kautta. Opistomme juhannuskokon tarkoituksena on hiljentää ja herkistää meitä. Kokon palaminen sinänsä on myös puhutteleva. Puu ei voi yhtä aikaa

palaa ja kasvaa. Juhannustulet puhuvat katoavaisuuden tosiasista, kaiken hetkellisyydestä. Aikasi kuluu pysähtymättä kohti loppuaan. Siksi on tärkeintä jumalasuhte, päämäärä, iankaikkinen elämä, omakohtainen usko Vapahtajaan. — Juhannustulet pysähdyttävät meidät näkemään myöskin tulen tuhovoiman. On ymmärrettävää varoa ensimmäistä kipinää. Tulen kanssa ei saa leikkiä. Leikkimisen seurauksena tuli voi levitä niin laajalle, ettei sitä pystytä pitämään kurissa. Tämä koskee syntitottumuksia, niillä leikittämisen seurauksina jää jäljelle palaneet rauniot. — Mutta tuli on myöskin uskonelämän vertauskuva. Se kipinä, jonka Jumalan Henki sinkoaa, on elämää uudistava voima. Tämä kipinä voi kyteä näkymättömänäkin esimerkiksi monenlaisten murheiden ja ahdistusten alle hautautuneena. Jeesus tahtoo herättää tämän kytevän kipinän elämään. Hän tahtoo parantaa ne haavat, jotka ovat palamisen esteenä. Sielunvihollinen on valmis asettamaan vastatulia ja se pyrkii saamaan pois tulen äärestä. Meillä on kuitenkin lupa pyytää ylhäältä sitä tulta, jota vastatulet eivät pysty sammuttamaan. Tämän Pyhän Hengen syyttämän tulen syytyminen on välttämätön meidän elämässämme.

V. Yli-Krekola: Käsité armo on harvinainen meidän aikanamme. Kuitenkin koko olemassaolomme ja elämistemme sisältyy siihen. Me olemme tyytymättömyydellämme vastaamassa saamaamme Jumalan armoon. Meidän tulisi opetella ja pyytää tyytyväistä mieltä sekä kiittää osaksemme tulleesta ja tulevasta armosta. Herran armo ulottuu taivasiin ja tämä sama armo on meidän elämänlähteemme. Armo on niin alhaalla ja syvällä, että jokainen ylettyy siihen. Armosta elävällä ei ole mistään puutetta, sillä hän ei ole tyhjän äärellä, vaan pöytä on katettu täyteen ruokaa joka hetki, ja Jumalan virta on vettä täynnä.

Johtajatar Helvi Valkonen: Me saamme kaikessa kohottaa katsemme Jumalan Karitsaan. Itsessämme olemme heikkoja, meidän uskonnollisuutemme on kovin voimatonta. Me väsymme helposti ja elämällämme ei tunnu olevan tarkoitusta. Jumalalla on halu antaa meille uutta voimaa. Hän tahtoo auttaa meitä, nostaa, kantaa ja pelastaa. Hän kehoittaa katsomaan Golgatalle, missä Hänen armonsa on ilmitullut. Hän vakuuttaa: ”Minun armossani on sinulla kyllin.” Enempää me emme tarvitse, sillä Jumalan armossa on meillä kaikki.

S a k a r i P e n n a n e n .

Käy osaasi omistamaan!

Jumalan tahto ei ole, että sinä kuljet armon ulkopuolella.

Oletko tullut ajatelleeksi, että jos kerran vajoat kadotukseen, se ei ole ollut Jumalan suunnitelma. Sinun on täytynyt poiketa siitä suunnitelmasta, joka on Taivaallisella Isällä sinua ja minua varten: sielun pelastuminen. Sinä tiedät, minkä hinnan se maksoi: Hänen Ainoan Poikansa kiroamisen synniksi, meidän edestämme. Miksi sinä vielä vaeltaisit siinä synnissä ja sen synnin rakkaudessa, joka Hänelle kuoleman tuskan ja kadotuksen kauhut toi. Voitko kuvitella, että Isäsi mielisuosio lepää päälläsi, jos sinä synnin rakastajana ja harjoittajana elät. Raamattu ei anna mitään toivoa niille, jotka elävät synneissänsä, joko pienissä tai suurissa — julkisissa tai salaisissa. Ei. Vaan hirmuinen tuomion odotus on niillä, jotka harjoittavat pimeyden tekoja ja elävät epäuskossa.

Miksi et siis tulisi nyt, kun vielä on pelastuksen päivä, Vapahtajasi luo? Hänen verensä on voimallinen kirvoittamaan synnin kahleista. Pyhä Henki on altis luomaan sinunkin sydämeesi uutta.

Hän, pyhä Jumala: Isä, Poika ja Pyhä Henki on voimallinen uudistamaan sinunkin elämäsi, niin että se on elämää pelastuksen Jumalan yhteydessä.

Käy siis osaasi omistamaan, mikä on sinullekin Herrassa tarjona, ettet kulkeutuisi pelastuksen sanoman ohitse, vaan että evankeliumi pääsisi uskossa sulautumaan sinuun.

Silloin Jumalan armo opettaa meitä. Opettaa hylkäämään synnin — antaa voiman siihen — ja opettaa elämään Jumalan tahdon mukaan tämän pahan maailman keskellä.

Sitä armoa toivon sinulle, myös itselleni ja perheelleni.

Elsa Hyvärinen
(o.s. Piirainen)

Seurakuntasisaren näkökulmasta

Vaeltaessani syksyisiä maanteitä olen katsellut maanviljelijöitä, jotka kiireisinä työskentelevät elopelloillaan. Kypsynyt vilja on saatava korjatuksi. Elonkorjuulla on kiire.

Myös Jumalan viljavainiot vaalenevat korjattaviksi. Hyvä toveriliittolainen, oletko ajatellut, mitä sinä voisit tehdä Jumalan vainiolla.

Jeesus sanoo: "Eloa on paljon, työmiehiä vähän." Jeesus kutsuu Sinuakin työhön seurakuntansa hyväksi. Tahdothan tulla rukoillen ja palvelen mukaan seurakunnan toimintaan.

Vainiot vaalenevat, emmekö veisi Jeesussanomaa sinne, missä sitä ei ennestään ole, missä on kylmää, pimeää ja yksinäistä. — Elonkorjuulla on kiire.

MAILA MUSTONEN.

Helsingistä

Oltuamme opistolla juhannusjuhilla, olimme siellä vielä maanantaipäivän talkoissa. Teimme pihan kaunistamistöitä ja latoonkin tuli katto. Ikävä tapaturma himmensi kuitenkin talkoiloamme, sillä agronomilta särkyi jalka ja hänet täytyi viedä sairaalaan. Muuten talkoopäivä oli hauska ja olihan mukavaa kaunistaa rakkaan opistokodin pihaa. Välillä saimme pulskahtaa sinisen Pielisen aaltoihin virkistymään. Ihmettelimme, miten olikaan kaunis opiston ympäristö. Iltasella töiden päätyttyä saimme käydä talven jälkeen uudistetussa saunassa. Taisipa löyly tuntuakin hyvältä päivän aherruksen jälkeen.

Kokoonnuimme sitten ruokasaliin. Päivän mittaan olivat ajatukset ja puheet askarrelleet monta kertaa Helsingin matkassa, jolle oli aikomus lähteä seuraavana aamuna. Nyt meille annettiin matkaliput sekä paljon neuvon ja varoituk- sen sanoja. Opettajat kertoivat ennen sattuneita kommelluksia. Päivä päättyi iltahartauteen, jonka johtaja piti sanoista: "Autuaat ne, joilla on mieles- sänsä pyhät matkat". Hän toivoi meille hyvää ja siunattua matkaa. Meidän oli määrä Helsingissä ottaa osaa Evankeliumiyhdistyksen 85-vuotisjuhliin. Varmasti monen lähtijän mielestä nousi hiljainen pyyntö, että matka olisi todellakin pyhä ja siunattu. Menimme sitten ajoissa nukkumaan jaksaksemme seuraavana päivänä matkan rasitukset. Pian olikin talossa hiljaisuus. Sade soit- teli ukkona unilaulua muuten niin aurin- kaisen päivän jälkeen.

Tiistaiamu valkeni kauniina. Aurin- kokin hymyili, kun reippaina valmistau- duimme lähtemään matkalle. Edellisen päivän väsymys oli kuin poispyyhkäisty. Iloisina riensimme ruokailuun ja sitten ajoissa junalle, ettei vain kukaan myö- hästyisi. Opettajia oli meitä saattamassa. Johtajatar lähti mukaamme. Meille oli järjestetty oma vaunu. Pian vaunussa kajahtikin tuttu laulu: "Joka aamu on armo uus". Johtajatar luki aamuhar- taudeksi psalmin 84. Sinä meille anneti- in lupaus. "Kun he käyvät kyynellaak- son kautta, muuttavat he sen lähteiden maaksi ja syyssade peittää sen siunauk- silla. He käyvät voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa." Lau- laen matka kulukin nopeasti. Matkan varrella liittyi opistolaisia lisää jouk- koomme. Joensuussa vaihdoimme junaa,

saimme hyvät paikat siinäkin junassa. Katselimme ikkunasta maisemia ja pian olimmekin Pieksämäellä, jossa meillä taas oli junanvaihto. Pikajuna kiidatti meitä nopeasti pääkaupunkia kohti. Lop- pumatkalla taisi matkamiehet jo voittaa väsymyksen, kun ei enää niin laulatta- nutkaan kuin alkumatalla.

Helsingin asemalla meitä myöhäisestä ajankohdasta huolimatta oltiin vastassa ja toivotettiin tervetulleiksi. Kun pää- simme majoituspaikkaamme Lapinlah- den koululle, kantaa kompuroimme pat- jat luokkaan ja lopen väsyneinä hank- kiuduimme nukkumaan. Eivät untamme sinä yönä häirinneet muuten niin änekkäästi rutisevat paperipatjamme. Keski- viikkoamuna heräsimme, kun aurinko paistoi suoraan luokkaan. Vetelehdimme vuoteillamme, sillä meillä ei ollut lupa nousta ennen kahdeksaa ylös.

Ensimmäisenä meillä oli ohjelmassa Korkeasaarella käynti. Vilpoisa meri- tuuli puhalsi vasten kasvoja, kun menimme sinne laivalla. Kyllähän siellä olikin nähtävää kerrakseen. Karhut ja apinat olivat varsin veikeitä kavereita. Saimmepa nähdä itse eläinten kunin- kaankin, leijonan. Sieltä palattua menimme Kansallismuseoon. Paljon saim- me nähdä vanhan ajan kulttuuria. Savu- pirtti kai eniten kiinnosti. Päivän kä- vely alkoi jo tuntua jaloissa, olimmehan käyneet jo Stockmannin tavaratalossa- kin. Niinpä pidettiin levähdystauko, toi- set menivät majoituspaikkaan, toiset kyläpaikkoihin. Seuraavalle lenkille lähdimme iltasella. Kävimme Stadionin tornissa, josta olikin nähtävää kerrak- seen, yli Helsingin. Menimme sitten ui- mastadionille. Siellä oli tilaisuus uintiin. Harvat kuitenkin käyttivät tätä tilai- suutta hyväkseen, he tyytyivät vain kat- somosta katselemiseen. Pojat taisivat ymmärtää tämän nautinnon päälle enemmän kuin tytöt. Ihana olikin puh- distautua matkan jälkeen oikein perus- teellisesti. Vielä menimme Helsingin ev. kansankorkeakoululle. Ensimmäi- seksi sattui silmään kirkon seinässä ole- vat sanat: "Meillä on lunastus". Tuntui kuin olisi käynyt lämmin tuulahdus: täälläkin siis taisteltiin saman tunnuksen alla kuin meillä.

Torstaiamuna meillä oli jo tiedossa ilmaiset kahvit OKO:ssa, Osuuskassajen keskuskonttorissa. Siellä toivotti meidät tervetulleiksi johtaja Mäki. Kahvin juo- tuamme lauloimme säkeistön tunnus- laulustamme ja sitten lähdimme tutus- tumaan taloon. Meidät johdatettiin ka- tolle ihaillemaan kaupungin näköaloja. Saimme käydä johtajan työhuoneessa ja osuuskassojen keskushallituksen istunto-

huoneessa. Siellä johtaja Mäki puhui meille osuustoiminnasta ja säästäväisyydestä. Hän kehoitti meitä säästämään rahat, jotka ehkä muuten menisivät turhuuteen. "Näin käsi kädessä yhteistoiminnassa käyden, samassa Jumalan perheessä, toimimme isänmaan hyväksi." Mieltämme lämmittivät hänen sanansa ja se ystävällisyys, jota saimme osaksemme. Saimmepa kukkarotkin, joihin voimme säästää. Näimme myöskin neiti Pantion, joka oli meille tuttu talvelliselta hiihtoleiriltä opistolla. Hän esitti meille kutsun saapua illaksi Meilahden kirkkoon.

tultuamme olikin laiva juuri lähdössä Suomenlinnaan. Paljon oli siellä nähtävää ja kuultavaa. Pala isänmaan historiaa tuli tutuksi. Seisoessamme historiallisella maaperällä saimme ihailta myöskin komeita merimaisemia. Jos olisi ollut kirkas ilma, olisi kuulemma näkynyt Viron rannoille saakka.

Menimme sitten Johanneksen kirkkoon evankeliumijuhlien alkajaistilaisuuteen. Siellä puhuivat rovastit Rapeli ja Hakala sekä lähetyssaarnaaja Valtonen. Mieleeni jäivät sanat: "Kysymys on kaikkien autuudesta. Autuus on valmiina ja me voimme viettää juhlaa. Lapsenusko nä-

Mekin "lapset Kainuun Karjalan" toimme terveisemme.

Iloisin mielin menimme sitten Pellervo-seuran taloon. Siellä selvitettiin meille tämän seuran historiaa ja toimintaa. Lehtisiäkin kertyi mukaamme pieni pinkka. Ja mikä hauskinta, saimme aamiaisen henkilökunnan ravintolassa, niin että kyllä meitä hyvänä pidettiin. Kävimme vielä Valiolla. Näimme meijerin kiirettä, maidon kehityksen voiksi ja juustoksi. Juustolajeja saimme maistella, homejuustoakin. Vielä tarjottiin meille jäätelötkin. Näin vietimme päiväämme osuustoiminnan merkeissä. Tämän retkeilyn oli meille järjestänyt maisteri Kyösti Eskelinen, entisiä nurmekselaisia. Sydämellinen kiitoksemme. Vuorossa oli nyt Suomenlinnassa käynti. Poikkesimme Vanhassa kirkossa istumassa ja hiljentymässä. Rantaan

kee ja ottaa vastaan sen, mitä vanha Siimeon näki Jeesuksessa." Saimme kuulla myös tuoreet terveiset Japanista. Iltsella menimme sitten vielä Meilahden kirkolle. Todella kaunis kirkko se olikin. Siellä odotti meitä teetarjoilu ja ystävälliset ihmiset, talvellisen hiihtoleirin aikaisia tuttavuuksia. "Risti vaan..." kaajahti kirkossa meidän hiljentyessämme iltarukoukseen.

Perjantai oli juhlaohjelmassa merkitty nuorisopäiväksi. Se alkoi nuorisojumalanpalveluksella Lutherin kirkossa, saarnan piti pastori Antero Kruus. Päivällä kuulumme lähetystyöntekijöitten Martta Laitisen ja Ragna Remahlin tervehdykset lähetysmailta. Kumpikin iloitsivat siitä, että olivat saaneet olla työssä mukana. Martta Laitinen kertoi omasta työ-

sarastaan Okayan seurakunnassa viitaten Betanian sisarten sanoihin Jeesukselle veljestään Lasarukselta: "Katso se, joka on sinulle rakas, sairastaa". Ragna Remahl kertoi Tokion Ikebukuron seurakuntalaisten alttiudesta kirkkoansa kohtaan ja oli vakuutettu Jumalan armo-siunauksesta. "Niin kauan kuin sanomaa sovintoveren armosta kaiutetaan Japanissa, niin kauan Jumalan siunaus lepää työn yllä. Ristin takana seisoo vielä monia pimeässä. Saako ristin valo loistaa kauttamme maan etäisimpiin paikkoihin?"

Seurasi joku vuosikokous, jonka aikana kävimme tutustumassa eduskuntataloon. Juhlat jatkuivat sitten kolmen puheen sarjana. Aiheena oli: Herra varjeelee, armahtaa ja kasvattaa. Puhujina olivat pastorit Koskenniemi, Telaranta ja Sainio. Raamatussa on monia esimerkkejä Jumalan varjeluksesta. Jopa meidän päämme hiuksetkin ovat luetut. Varjelevaa Jumalaa ei voi nähdä kuin Golgatan läpi. Kaikki elämässämme on Jumalan armoa. Uskokin on vastaus rukoukseen: "Herra armahda". Me tarvitsemme sen armon, joka parantaa syntivikamme, Kristuksen veren armon. Tämän armon olisi saatava tilaa sydämissämme. Herra kasvattaa Pyhän Hengen työn kautta, sanan ja sakramenttien kautta, lain ja evankeliumin kautta. "Tyydy minun armooni".

Nuorisoiilan aiheena oli: "Ota tiestäsi vaari". Ensimmäisen puheenvuoron käytti maisteri Viiri Hakkarainen. Jumalan sanasta aukeaa tie. Kun me juurumme sanaan, pysymme myös oikealla tiellä. Kaikkien evankelisten kansanopistojen esiintyminen oli sinä iltana. Oli sykähdyttävää, kun niin paljon nuorta kansaa kävi alttarin luona laulamassa tunnuslaulunsa, jossa kiitettiin ja ylistettiin Jumalaa. Veren armo oli kaikille yhteinen tunnus. Meikin "lapset Kainuun Karjalan" toimimme terveisemme täältä kaukaa. Loimaan opiston johtaja puhui aiheesta: "Minä olen tie". Taivaan Isä tietää, millä kohdalla itsekukin olemme. Se vain on tärkeää, että olemme samalla tiellä, armon tiellä. Karkun opiston johtaja kehoitti joka päivä rukouksessa kysymään, olenko minä oikealla tiellä. Ei ole terveellistä leikkiä synnin kanssa, sillä pian sillä tiellä on malja pohjaan asti juotu. Ei meidän tarvitse sitä kokea, vaan ainoastaan tietää kotiin oikea tie, Jeesus-tie.

Lauantaina olimme Johanneksen kirkossa jumalanpalveluksessa, joka myös radiotiin. Kävimme sitten Yleisradion studiossa, Lähetysmuseossa ja Lähetyskirkossa. Illalla olimme Vanhassa kir-

kossa ehtoollisjumalanpalveluksessa. Moni väsynyt ja kylmettynyt sydän sai uutta voimaa ja rakkautta. Meikin saimme polvistua Vapahtajan eteen yhdessä evankelisen juhkakansan kanssa. "Oi yhteys sä kaikkein pyhien."

Illalla kaiken päätyttyä kävelimme vielä Hietaniemen kauniilla hautausmaalla. Kävimme tunnuslaulumme kirjoittajan, rovasti Tammisen haudalla, ja laskimme kukkia sotapoikiensa keskellä lepäävän marskin haudalle.

Raili Majoinen.

* * *

Sunnuntaipäivänä lähdimme viimeiselle tutustumiskierrokselle. Nousimme bussiin, joka kiidatti meidät monien helsinkiläisten sunnuntainviettopaikkaan, Seurasaareen. Siellä oli kauniin maiseman keskellä vanhanaikaisia piharyhmiä. Rakennukset oli siirretty sinne täysin sellaisina, kuin ne olivat olleet, eri puolilta maatamme. Saimme nähdä myös Aleksis Kiven synnyinkodin. Pidimme siellä luonnon keskellä omakeskeisen hartaushetkenkin.

Seurasaaresta menimme Kaupunginpuutarhaan. Vaikka ulkonakin oli lämmintä, niin ei se ollut mitään siihen lämpöön verrattuna, mikä oli kasvihuoneessa sisällä. Palmut ja muut etelän kasvit tarvitsevat lämpöä. Seuraavana tavoitteenamme oli Mannerheim-museo. Tänä päivänä oli paljon kävelty ja se näytti käyvän kovasti joittenkin voimille, varsinkin niitten, joitten kengät ja jalat eivät olleet oikein hyvässä yhteisymmärryksessä. Mannerheim-museo oli sijoitettu Mannerheimin kotiin. Se oli säilytetty suurelta osalta sellaisena, kuin se oli jäänyt omistajan kuoltua. Ehkä juuri sen vuoksi katselimme siellä kiinnostuneemmin kuin Kansallismuseossa. Meitä poikia kiinnostivat eniten ne marskin ampumat tiikerit ja pyssyt, joilla hän oli ne ampunut.

Tämän päivän huomattavin tapaus oli klo 16 Kaivopuistossa alkava ulkoilmajuhla, joka oli samalla Evankeliumiyhdistyksen 85-vuotisjuhlien juhmallinen lopputilaisuus. Saapuessamme sinne n. puoli tuntia ennen juhlan alkua, kuulumme jo kauas tuttuja Siionin Kanteleen lauluja. Juhlapaikalla puiston ruohikkorinteellä istui jo silloin mustanaan ihmisiä. Meikin asetuiimme sopivaksi katsomaamme paikkaan ja liityimme näin laulajien joukkoon. Ohjelmalehtisestä näimme, kuinka puheet oli jaettu kolmeen ryhmään ja niiden välillä oli kahvi- ja virvoketarjoilua. Juhlan aloitti

puheellaan lääninrovasti Martti Save-
lainen. Sitten toi tervehdyksen kaukaa
Japanista jo aamulla kirkossakin puhu-
nut lääketieteen tri Yoshitaro Sakai.
Lopuksi hän puhui muutamia lauseita
suomenkielellä. Viimeisen puheen ennen
väliaikaa piti rovasti Eeli J. Hakala. Kun
sitten alkoi väliaika, oli meillä jo tehtä-
vämme tiedossa, siitähän oli puhuttu jo
opistollakin. Pirtin Viesti-pakat käsis-
sämme hajaannuimme ympäri juhla-
alueen ja aloimme tehdä lehtikauppoja.
Vajaan puolen tunnin kuluttua oli toista
sataa lehteä tehnyt kauppansa. Nyt oli
jo aika kiirehtiä asunnolle ja sieltä Joen-
suhun lähtevään junaan.

E s a G r ö h n.

Loppuvaikutelma:

*Lähdimme paluumatkalle rikkaampina
kuin olimme tullessamme. Olimme näh-
neet paljon ja kuulleet paljon. Kun maa-
nantaina saavuimme kotiin, olimme ruu-
miillisesti väsyneitä, mutta henkisesti
virkestyneitä. Olimme saaneet paljon.
Jumala oli puhunut meille. Meille oli
annettu matkaevästä. "Näin voimme
hetken vaeltaa kautta kuivan erämaan."
Ehkä meistä jokainen tunsi sydämes-
sään, että se matka oli todella siunattu
matka.*

R a i l i M a j o i n e n.

Nuori rakkaus

Rakkaus on Jumalan antama suuri
lahja. Nuori unelmoi ja kaipaa rakkau-
den kohdetta tieteen tai tietämättään.
Tämän kaipuun on Jumala pannut ih-
misen sisimpään. Nuoruus vetää sen
esiin itsellekään käsittämättömänä tun-
teena tai suurena voimana. Ruumiillinen
kehitys, ympäristö, olosuhteet antavat
herätteitä.

Säilyäkseen puhtaana nuori rakkaus
tarvitsee turvakseen Jumalan yhteyttä.
Hänen hoidossaan kasvaa tämä pyhä

tunne voimaksi, joka varjelee rakkautta
alentumasta himojen tielle. Kiusaus on
aina vaanimassa rakkautta, ja siksi sen
on oltava Jumalan suojassa. Itsekkyys
tahraa ja tukahduttaa aina todellisen
rakkauden. — Pyhitä rakkautesi aina
Jumalan läheisyydellä, kiitä siitä ja ru-
koile varjelusta. Ihmisen omissa käsissä
yksin pyhimmätkin lahjat turmeltuvat.
Jumalan hoidossa nuoruuden rakkaus
syvenee ja puhdistuu.

Jos rakkautesi kohde selvenee, älä kii-
rehdi, vaan odota, miten Jumala vastaa.
Että voisitte käsi kädessä kulkea yhteistä
elämän polkua, tarvitaan yhteistä elä-
män pohjaa, mille rakentaa. Raamattu
neuvoo kysyen: Mitä yhteyttä on usko-
valla uskottoman kanssa? Älä sivuuta
tätä kysymystä kevytmielisesti. On oltava
samalla aaltopituudella, muuten käy
vaikeaksi seurata toista rakastaen, syn-
tyy erottava juopa. Rakkaus ei ole pelkkä
tunne, sen on oltava muutakin, elämää.
Esikuvan rakkaudelle antaa Pyhä Raa-
mattu sanoen: "Niinkuin Kristus ra-
kasti, niin rakastakaa". Pysähdy ajat-
telemaan, miten pyyteettömästi Hän
rakasti ja rakastaa.

Ensimmäisen Korinttolaiskirjeen 13.
luvusta löydät täydellisen kuvan rakkau-
desta. Katsele usein tätä kuvaa. — Älä
käytökselläsi ja elämälläsi alenna rak-
kautta, se tahraantuu niin helposti.

Kun kuuntelee nykyisiä iskelmiä, usein
imeliä lauluja rakkaudesta, ovat ne "ka-
tin kultaa" todellisen rakkauden rinnalla.
Kaiken kauniin ja pyhän tunteen polt-
tavat himot karrelle. Rakkaus on aina
vastuussa itselleen ja vastuussa Juma-
lalle. Älä leiki rakkaudella! Et koskaan
liiaksi aikaiseen rukoile itsellesi puhdasta
sydäntä, mikä voi säilyttää puhtaan rak-
kauden ja lahjoittaa sen Jumalan sinulle
osoittamalle elämäkumppanille.

Jumala, joka on rakkaus, ymmärtää
sinua ja tahtoo johtaa elämäsi ja siun-
nata sinua tällä suurella lahjalla, rak-
kaudella, ja auttaa sinua säilyttämään
sen. Jumala siunatkoon sinua.

H i l d a K o s k i m i e s.

Japaniin

Esittelemme Pirtin Viestin lukijoille uuden Japanin-lähetysten työntekijän, opettaja Leena Salon. Lokakuun 9. p:nä lähtee hän matkalle, lentäen yli Pohjoisnavan. Perillä Tokiossa alkaa heti kieliopinnot. Hän kertoo Jumalan johdatuksesta kohdallaan Sanansaattajalehdessä:

"Eräs ihmeellisimpiä kokemuksia siinä koulussa on ollut kutsu lähetystyöhön. Kun se tapahtui lähes kymmenen vuotta sitten, ei siinä ollut kyselemisen eikä epäilemisen varaa eikä haluakaan. Piti vain kiittää Jumalaa siitä, että Hän minullekin tahtoi antaa tehtävän. Silloin tuli rakkaaksi Siionin Kanteleen laulu "Riemuin suo mun noutaa, Jeesus, tahtoa".

Mutta valitettavasti sitten oma tahtoni nousi vastustamaan Jumalan tahtoa. Monen vuoden ajan vastustelin, paikoilin ja keksin verukkeita. Kuitenkin kutsu tuli vastaan vääjäämättömänä, varmana. Viimein piti hiljaa myöntää: "Herra, Sinä olet taivutellut minua ja minä olen taipunut..."

Saimme kesäk. 29 päivänä olla läsnä siinä tilaisuudessa, missä opettaja Leena Salo siunattiin ja erotettiin lähetystyöhön. Annamme omille selostajillemme puheenvuoron. Esa Gröhn kertoo: "Täksi

päiväksi oli Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlien ohjelmaan merkitty sana Japanin-lähetyspäivä. Aamulla klo 7.30 alkoi jo tutuksi käyneessä Lutherin kirkossa Japaniin lähtevän lähettimme kansakoulunopettaja Leena Salon erottaminen lähetystyöhön ja matkalle siunaaminen. Ensimmäisen hartauspuheen piti Leena Salon isä pastori Kauko Salo puhuen siitä, kuinka Herraa olisi palveltava ilolla ja nurisematta. Sitten puhui Suomessa vierailleva japanilainen lääketieteen tohtori Yoshitaro Sakai. Hän iloitsi siitä, että on saanut olla Suomessa. Hän toivoi, että pian ei puhuttaisi ainoastaan kristitystä Suomesta, vaan myöskin kristitystä Japanista. Tämän puheen tulkit siunasi suomenkielelle opistollammekin käynyt lähetysaarnaaja Paavo Savolainen. Sen jälkeen puhui lähetysaarnaja Tauno Valtonen tienaukaisijasta, joka kulkee edellä. Tienaukaisija, Jeesus, käy edellä Japanissakin. Perheensä puolesta hän sanoi lahjoittavansa lähtijälle lähetysompeluseurasta ostetun nenäliinan, johon tämä Japanissa saa pyyhkiä kyyneleitä, yksi nurkka siinä on ikävän ja kaipauksen kyyneleitä varten ja kolme nurkkaa ilon kyyneleitä varten. Hän kertoi myös siitä, kuinka Japanissa on Suomesta 7 lähetysaarnajaa ja niistä vain 2 miestä. Lähitulevaisuudessa lähettämään valmistautuvat ovat nekin naisia. "Missä ovat miehet?" kysyi hän. Heitä kaivattaisiin kipeästi. Puheiden jälkeen erottamisen ja siunaamisen toimitti rovasti Toivo Rapeli useiden pappeiden avustamana." Raili Majoinen sanoo muistellessaan tätä tilaisuutta: "Saimme sydämissämme tuntea, miten kallis ja pyhä on tämä kutsumus ja sen täyttäminen. Jokainen meistäkin tahtoo varmaan toivottaa siunausta Leena Salon matkalle ja esirukouksissaan muistaa häntä."

Niin Leena Salo pyytääkin: "Rukoilkaa, ystävät puolestani, että voisin oikealla tavalla olla täyttämässä Jeesuksen lähetyskäskyä, kertomassa Hänestä, joka on koko maailman syntien sovitus."

TYÖPAIKKAA

suunnitellessanne kannattaa valita sellainen, josta on mahdollisuuksia myöskin eteenpäin. Nyt tiedustellaan kotiapulaista tällaiseen lääkäriperheeseen, jossa useat opistolaiset ovat työskennelleet aikaisemmin. Halukkaat voivat ottaa heti yhteyden os. Rva Annikki Pantio, Nurmes, Kirkkokatu 19, puh. 187.

U U D E T O P P I L A A T

Tähän mennessä ovat kutsun saaneet: N u r m e k s e s t a — Kalevi Gröhn, Kauko Heikkinen, Taisto Honkanen, Leena Ikonen, Maija Kolehmainen, Risto Korkalainen, Vesa Kortelainen, Irma Piironen, Eero Snicker, Ilona Tapaninen, Rauha Tietäväinen, Matti Tolvanen. V a l t i m o l t a — Seija Karppinen, Armi Kilpeläinen, Iivari Korhonen, Urpo Kuittinen, Kerttu Kortelainen, Eeva Murtonen, Irja Mäkinen, Ritva Pääkkönen, Sirkka Väitalo. K u h m o s t a — Toivo Haverinen, Sisko Heikkinen, Martti Huotari, Eeva Kaartinen, Heikki Kilpeläinen, Anja Määttä, Varpu Piirainen, Aini Pöllänen, Reino Tampio. J u u k a s t a — Pirkko Juntunen, Irja Lehikoinen, Helli Leppänen, Seija Louhelainen, Eeva Partanen, Laimi Pimenov, Maija-Liisa Suvanto. P i e l i s j ä r v e l t ä — Elvi Heikkinen, Helmi Mikkonen, Senja Sarkkinen, Eeva Tirronen, Lea Tirronen, Kaisa Turunen. P o l v i j ä r v e l t ä — Milja Inkinen, Vieno Kettunen, Irja Nuutinen. R a u t a v a a r a l t a — Laina Korkalainen, Liisa Määttä, Raili Tiainen. K a j a a n i n m l k : s t a — Jaakko Kempainen. K o n t i o l a h d e l t a — Senja Piironen, Seija Turunen. L i p e r i s t ä — Rauni Piironen, Aune Pitkänen. E n o s t a — Maija Mielonen. I l o m a n t s i s t a — Anna-

Liisa Tahvanainen. Pielisensuusta — Helvi Voutilainen. Suomussalmelta — Marja Terttu Härkönen. Tuusulasta — Ella Lappalainen. Uusi työkausi alkaa lokakuun 17 päivänä ja alkajaisjuhlat ovat sunnuntaina 26 päivänä.

A N S I O M E R K K I

Maatalousseurojen Keskusliiton pronssinen ansiomerkki 10 vuoden uskollisesta työstä on myönnetty Irma Lainpellolle, ja se ojennettiin hänelle lähtiäisjuhlassa 30. 8. 1958 hänen lähtiessään valmistumaan valitsemaansa ammattiin, kuten toisaalla kerrotaan.

Hänen paikalleen toivotaan opiston käynnyttä, joka voisi olla työssä 4—5 päivänä viikossa ja saisi joululoman aikana 3 viikkoa vapaata. Muunkinlaiset mahdollisuudet huomioidaan.

K I H L O I S S A :

Unto Ruuska
Seija Vornanen 1956—57

V I H I T T Y :

Tuomo Tanskanen 1946—47
Irja Silvennoinen
Heikki Heikkinen
Annikki Ikonen 1951—52
Terho Havukainen
Helka Heikura 1954—55

E R I O P P I L A I T O K S I I N P Ä Ä S S E I T Ä :

Itä-Suomen seminaariin Esa Gröhn 1957—58 ja Eino Lehikoinen 1953—54, Kajaanin seminaariin Adi Savolainen 1953—54.

Helsingin ev. kansankorkeakouluun Aili Piirainen 1954—55 ja Asko Kontturi 1957—58.

Helsingin Kotitalousopettajaopiston Laitosemännöitsijäkouluun Irma Lainpeltö 1947—48 ja Eira Rätty 1950—51.

Joensuun Keskusammattikouluun Martti Kirjavainen 1957—58 ja Ritva Kärnä 1957—58.

V A L M I S T U N U T :

Lastenhoitajaksi Kuopion Lastenlinnasta Maija Ahonen 1954—55.

Opettajaksi Tornion seminaarista Anneli Silvennoinen 1952—53.

Sydämelliset onnittelet kaikille! Toivomme Jumalan siunaamaa taivalta eteenpäin. Jeesus sanoo: "Minä olen maailman valkeus, joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus." Joh. 8: 12.

Tee työsi, Herra . . .

Jatkoa sivulta 2.

yllättäen paljastuu esikuvallisina pidettyjen elämässä. Mutta ei käy myöskään Jumalan työn alla olevan paikkailla totutuilla välinpitämättömyyden tai uhrin suojuksilla niitä levottomuuden aukkoja, joita Jumalan Henki on tuntuun murtanut.

Jumala luo uutta, ja Hän tahtoo uudistaa sinut kokonaan. Se merkitsee Jumalan antamaa iloa, rauhaa ja pyhyttä sinun elämässäsi, josta kunnia tulee yksin Hänelle. — Tee työsi, Herra, nimesi tähden! Anna minulle "uusi vahva henki".

Tämä on meidän kaikkien yhteinen pyyntömme sekä omasta että pian koontuvan uuden opistolaisjoukon puolesta.

Toivo Salomaa.

TOVERILIITON RAAMATUNLUKU

Lokakuu		
1 Ps.	120	Kol. 1: 1—8
2	121	9—20
3	122	21—29
4	123	2: 1—5
5	124	6—15
6	125	16—23
7	126	3: 1—4
8	127	5—11
9	128	12—17
10	129	18—25
11	130	4: 1—6
12	131	7—18
13	132	1 Tess. 1
14	133	2: 1—12
15	134	13—20
16	135	3: 1—8
17	136	9—13
18	137	4: 1—8
19	138	9—12
20	139	13—18
21	140	5: 1—8
22	141	9—15
23	142	16—28
24	143	2 Tess. 1: 1—5
25	144	6—12
26	145	2: 1—6
27	146	7—12
28	147	13—17
29	148	3: 1—5
30	149	6—13
31	150	14—18

Sanan ääressä ollessanne ja Jumalalle asioista puhellessanne muistakaa myöskin opistotyötä. Jokainen uusi oppilas odottaa opistotalvelta paljon ja Jumalalla onkin paljon siunausta varattuna. Mutta te tiedätte, kuinka tälle siunaukselle voi myöskin tulla esteitä. Te tiedätte myös, kuinka opettajat ovat Jumalan armon ja avun tarpeessa. "Vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras."

Pirtin Viesti

Ilmestyy 5 numerona vuodessa

Tilausmaksu 250 mk

Julkaisija: Nurmeksen ev. kansanopiston kannatusyhdistys r.y.

Kajaanissa 1958, Kainuun Sanomain Kirjapaino Oy.

Marraskuu

1 San.	1: 1—19	1 Tim.	1: 1—5
2	20—33		6—13
3			14—20
4	3: 1—17		2: 1—7
5	18—35		8—15
6	4: 1—14		3: 1—7
7	15—27		8—13
8	5: 1—14		14—16
9	15—23		4: 1—5
10	6: 1—19		6—11
11	20—35		12—16
12	7: 1—12		5: 1—8
13	8: 1—12		9—16
14	13—24		17—25
15	25—36		6: 1—10
16	9: 1—9		11—16
17	10—18		17—21
18	10: 1—16	2 Tim.	1: 1—5
19	17—32		6—12
20	11: 1—17		13—18
21	18—31		2: 1—7
22	12: 1—14		8—18
23	15—28		19—26
24	13: 1—12		3: 1—9
25	13—25		10—17
26	14: 1—18		4: 1—5
27	19—35		6—8
28	15: 1—17		9—22
29	18—33	Tiit.	1: 1—4
30	16: 1—18		5—9
	19—33		10—16

Joulukuu

1 San.	16: 19—33	Tiit.	2: 1—10
2	17: 1—14		11—15
3	15—28		3: 1—7
4	18: 1—12		8—15
5	13—24	Filemon	1: 1—7
6	19: 1—14		8—16
7	15—29		17—25
8	20: 1—15	Hebr.	1: 1—6
9	16—30		7—14
10	21: 1—15		2: 1—8
11	16—31		9—13
12	22: 1—16		14—18
13	17—29		3: 1—6
14	23: 1—18		7—14
15	19—35		15—19
16	24: 1—22		4: 1—10
17	23—34		11—16
18	25: 1—14		5: 1—7
19	15—28		8—14
20	26: 1—13		6: 1—8
21	14—28		9—12
22	27: 1—14		13—20
23	15—27		7: 1—10
24	28: 1—14		11—19
25	15—28		20—28
26	29: 1—14		8: 1—6
27	15—27		7—13
28	30: 1—16		9: 1—10
29	17—33		11—14
30	31: 1—9		15—22
31	10—31		23—28